

Осанна світлові

Микола Руденко

Осанна світлові! Проте
Люблю у вечори імлісті
Не просто світло, а оте,
Котре пробилось крізь листя.

Розсунувши сувої хмар,
Воно продерлось між гілками.
Воно і фарба, і маляр —
На моріжок лягло мазками.

Мазок чи слово — все одно:
Одна душа, одна потреба.
А сонце, як веретено,
Клубок намотує на себе.

Там спиться, ніби в сповитку,
Земним дощам, прийдешнім грозам.
Сто біосфер у тім клубку
І неосяжний творчий розум.